

Ocenjujemo

Gledališče

Branden Jacobs-Jenkins: Gloria

režija Branko Šturbej

MGL

Na Mali sceni Mestnega gledališča ljubljanskega so letos pripravili program, v katerem so režijske vajeti prevzeli (izkušeni) igralci. Prvi je bil na vrsti Branko Šturbej, ki je s sodelavci postavil na oder *Glorio*.

Gloria Brandna Jacobsa-Jenkinsa je že nekaj časa eden izmed najbolj prodajanih dramskih tekstov v Združenih državah Amerike. Štirinrtidesetletni Jacobs-Jenkins je bil s tem besedilom nominiran za prestižno Pulitzerjevo nagrado, v Mestnem gledališču ljubljanskem pa so letos pripravili prvo slovensko izvedbo tega dela.

To je klasična ameriška zgodba. Zagrizeni mladi asistenti na uredništvu ene izmed revij so hkrati drug drugemu največja konkurenca in najbližji človeški stik, saj cele dneve skupaj presedijo v pisarni. Nobeden izmed njih ne napreduje, saj je njihovim urednikom vseeno za potencial, ki ga imajo, zaradi krize v zaposlovanju pa si nihče ne upa dati odpovedi, ker je slaba služba kljub temu služba. Nekega dne se zgodi tragedija (množično streljanje/morilski pohod ene izmed manj priljubljenih in manj družabnih sodelavk). Kasneje to tragedijo vsi vpleteni ali malo manj vpleteni izkoristijo svoji karieri v prid. Besedilo razpira več bolj ali manj aktualnih tem za današnji čas in prostor: nestrpnost, ambicioznost, nezaposljivost najbolj izobražene generacije (milenijci), preživetje v svetu korporacij, nezdravo delovno okolje, tekmovalnost in psihična labilnost. Za večino izmed teh tem so v uprizoritvi samo zametki in ne dejansko problematiziranje, vzpostavljanje dialoga ali preizpraševanje.

Zgodba in postavitev sta razdeljeni

na tri dele: del v pisarni, ki se konča z morilskim pohodom Glorie (Mojca Funkl), sledi mu prizor v kavarni, kjer se po posledicah dogodkov srečajo štirje nekdanji sodelavci in se borijo za to, kdo bo imel več pravic za pisanje o travmatičnih dogodkih, ter tretji, ko se začne produkcija filma, posnetega po streljanju. Knjig je bilo seveda več, ene so bile slabše, druge uspešnice.

Zasedba šestih igralcev preigra trinajst vlog, ki so različno razporejene med njimi – nekatere se ponovijo v dveh prizorih, večina pa v enem. Seveda odvisno od tega, kako se njihovi liki razvijajo. Zanimivo je, da je poleg starosti vlogam v zasedbi pripisana tudi rasa (kar je seveda v tej uprizoritvi le občasno nakazano, recimo z rabo kitajskega jezika, ko se Kendra, ki jo igra Nina Rakovec, po telefonu pogovarja z družino). Igralsko absolutno najbolj izstopa Matic Lukšič (predvsem v vlogi Rashaada, igra pa še Milesa in Shawna), ki vsako od vlog naredi drugačno od prejšnje, česar o preostalem delu zasedbe ne bi mogla trditi.

Predstava je narejena jasno, ampak je dodatno podčrtana s številnimi nepotrebni elementi, kot so videoprojektije (Dimitrij Gračner), ki zasedajo res velik del odra in ne prispevajo k uprizoritvi

kot celoti. Če je že scenografija (Karin Rajh) postavljena tako, da je jasno, da se prizor dogaja v pisarni, saj vsak sedi za pisalno mizo in računalnikom, ogromna projekcija prazne pisarne res ni potrebna. Nesmiselnost projekcij se je stopnjevala iz prizora v prizor do zadnjega dela, ko je bil posnetek rdeče preproge predvajan prek dejanskih scenografskih elementov in na televiziji. Zaradi videoprojektij so se žal pojavile tudi nejasnosti v scenografiji kot celoti. Ta je namreč tako realistična, da v navezavi video deluje kontradiktorno (to je očitno v drugem prizoru, ko je dogajanje postavljeno v Starbucks in ne katerokoli kavarno, natakar ima na predpasniku izvezen njihov logotip, projekcija za njim pa ima žal drugačen notranji dizajn, kot ga ima franšiza Starbucks). Res je škoda, da sicer pozorno posnemanje resničnih prostorov zaradi enega elementa postane nekonsistentno.

Nasploh je prva uprizoritev sezone 2018/2019 na Mali sceni soliden prikaz življenja v 21. stoletju, ko zavihka za elektronsko pošto nikoli ne zapreš, ko si za eno samo priložnost pripravljen diskreditirati kopico ljudi in ko ne veš, zakaj so tvoji sodelavci v resnici prijazni do tebe.

NIKA ŠVAB

Filip Samobor in Nina Rakovec FOTO PETER GIODANI